

[Aksel Larsen.]

dyrende og derfor burde bekæmpes, og nu senere har man gennemført den, først under Paaskud af, at man desværre ikke var i Stand til at forhindre Kronen i at falde, senere i aaben Erkendelse af, at det var noget, man bevidst foretog sig i Kraft af Regeringsmagten, i Kraft af Herredømmet over Nationalbanken og som Betaling i Studehandelen med Venstre.

Man paastaar, at det sker for at hjælpe Landbruget. Det er da nødvendigt at stille Spørgsmaalet: hvilken Del af Landbruget vil man hjælpe? For det er naturligvis rigtigt, at hvis Landbrugseksporten betales med flere Kroner, styrker det tilsyneladende Landbrugets Stilling, men den Del af Landbruget, som er henvist til at købe Foderstoffer, hvis Pris dikteres af Verdensmarkedet, bliver jo ikke hjulpet synderligt ved den Slags Forholdsregler; og dertil kommer, at en almindelig Prisstigning for de udenlandske Produkter og de tilsvarende hjemlige maatte blive Følgen og har været Følgen af Valutapolitikken, saaledes at Byrderne ved Ordningen laster paa hele den arbejdende og forbrugende Del af Befolkningen.

Efter samme Linie er der gennemført en Flæskeordning, som tilsigter kunstigt at forhindre, at Flæsket kommer frem paa Markedet, og tilsigter kunstigt at holde Flæskeprisen oppe, ikke blot paa det Flæsk, der sælges til Udlandet, men ogsaa — og navnlig — paa det Flæsk, der sælges herhjemme. I samme Retning virker Kødordningen, uden at man dog er tilfreds med disse to Ordninger. Derfor enedes man i Landbokommissionen udmærket med de to borgerlige saakaldte Oppositionspartier om en Politik, der gik videre i disse Retninger, om en Politik, som ikke gavtede Landbruget som Helhed, som maaske gavtede det store Landbrug, men ubetinget vilde virke til Skade for Husmændene, hvorfor vi da ogsaa saa dem i stort Tal melde sig fra, og en Politik, som under alle Omstændigheder ikke kunde hjælpe Danmark eller Landbruget ud af Krisen, men maaske tjente til at flytte Krisens Byrder fra en Befolkningsgruppe over til en anden.

Hvis de borgerlige Nationaløkonomer vilde og turde være ærlige, saa maatte de fortælle Statsmændene, der øjensynlig er ukyndige, at ingen kapitalistisk Krise er nogen Sinde blevet overvundet ved en kunstig Prisstigningspolitik. Vi har jo haft kapitalistiske Kriser før; de har ganske vist aldrig været saa voldsomme; men fælles

for dem alle var, at først trak det sig noget i Lave, hvad Produktion og Efterspørgsel angik, og derefter kom Prisstigningerne som Følge af den forøgede Efterspørgsel og det nye, købedygtige Behov. Nu kommer Regeringen og de store Partier og fortæller, at det, der skal til, er, at vi følger von Münchhausens Eksempel: Naar vi blot tager os selv i Haartoppen, skal vi nok komme op af Sumpen. Man tager fat med en kunstig Forhøjelse af Priserne, og saa siger man, at det skal nok hjælpe paa Krisen, til Trods for, at det maa være forstaaeligt for alle, der kender den lille Tabel, at hvis man forhøjer Smørprisen, er det muligt, at Befolkningen kan købe for lige saa mange Kroner Smør som hidtil, men det er givet, at den ikke kan købe lige saa mange Pund Smør som hidtil, og at Produktionen som Følge deraf yderligere maa indskrænkes, at Fordelen for Landbruget altsaa bliver tvivlsom.

Dertil kommer, at denne Politik gennemføres af Hensyn til det, man kalder Realkreditten herhjemme; ikke af Hensyn til Landbruget i og for sig, men for at sætte Landbruget i Stand til at svare sine Forpligtelser overfor Finanskapitalen. Derfor er det ikke en landbrugsvenlig Krisepolitik, men en Krisepolitik, som tilsigter at flytte Beløbene fra den arbejdende Befolknings Lommer over i Finanskapitalens og lader Landbruget være Mellemlid, hvor det store Landbrug høster en lille Smule Fordel for sig selv, men det lille Landbrug og navnlig Husmændene kommer til at betale.

Hele denne Politik er parret med indirekte Beskatningspolitik, der som Prisstigningspolitikken rammer den arbejdende Befolkning haardest.

Hvis man ser paa det af Regeringen forelagte Finanslovsforslag, saa kan man gøre op, at Skatteindtægterne efter det beregnes til at skulle være godt og vel 300 Mill. Kr., der fordeler sig med $\frac{1}{3}$ paa direkte Skatter og $\frac{2}{3}$ paa indirekte Skatter. 106,6 Mill. Kr. agtes opkrævet i direkte Skatter og 211,7 Mill. Kr. agtes opkrævet i indirekte Skatter. Dette illustrerer paa den allersmukkeste Maade Socialdemokratiets Forhold til sit eget Partiprogram.

Af disse indirekte Skatter udgør alene Indførselstolden 97 Mill. Kr. eller $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere end i det Aar, vi er inde i. Da Importen er indskrænket — det tjener blandt andet Valutacentralen og andre Indretninger til —, vil det jo sige, at man for en mindre Import skal betale mere i Skat, og dette medfører naturligvis Prisstigninger